

Finansloven overfor andre Tjenestemænd; der er ikke opgivet noget som helst urigtigt.

Korsgaard: Da jeg under denne Finanslovsforhandling første Gang havde Ordet, holdt jeg mig i alt væsentligt til det finansielle, idet jeg af mit Parti var blevet anmodet om at være finansiel Ordfører. Jeg gjorde dog en Bemærkning om, at jeg, foranlediget ved en Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, nok kunde have ønsket at være noget mere fritstillet i Retning af, hvad jeg kunde udtale, og jeg antydede, at jeg paa et senere Tidspunkt af Debatten muligvis vilde komme tilbage til et af det ærede Medlem nævnt Forhold.

Angaaende det finansielle skal jeg ved denne Lejlighed ikke sige mange Ord. Den højtærede Finansminister har jo i alt væsentligt givet Tilslutning til de Betragtninger, jeg fremsatte i mit første Indlæg. Kun paa et eneste Punkt er han til en vis Grad uenig med mig, idet han mener, at Statsbanernes Underskud kun vil blive 2—3 Mill. Kr. større, end det er angivet til i Finanslovsforslaget, en Opfattelse, der støttedes af den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Jeg tror imidlertid ikke, at der er Grundlag for en forholdsvis saa optimistisk Betragtning. Jeg er vedblivende af den Mening, at det mest tyder paa, at Underskuddet ikke vil vokse med 2—3 Millioner, men med 5—6—8 Millioner. Tiden vil jo imidlertid vise, hvem der har Ret. Selvfølgelig kan jeg kun ønske, at det bliver de to Ministre, der faar Retten.

Som sagt, jeg antydede, at en Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg kunde give mig Anledning til nogle politiske Betragtninger, og Bemærkninger, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. Stauning, har yderligere styrket denne Tilbøjelighed. Til Trods for den sene Natte-time, som man vel nok kan kalde det, skal jeg derfor fremsætte i alt Fald nogle Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg udtalte i sin Ordførertale, at jeg i Løbet af Sommeren ved et ublufærdigt Frieri overfor Socialdemokratiet havde tilstræbt at komme i et særligt nøje Samarbejde med dette Parti. Det er klart, at ved Betegnelsen ublufærdig tilkendegav det ærede Medlem, at han mente, at det var noget, der ikke kunde tillades. Jeg tror at turde sige, at Baggrunden for det, det ærede Medlem sigter til, var den Tale, jeg holdt ved Finanslovsforslagets tredie Behandling, en Tale, som jo i ret høj Grad er blevet kommenteret i Landets Presse

og kommenteret paa forskellig Maade. Jeg erindrer saaledes, at et Blad i Skanderborg Amt, det Amt, hvor jeg er valgt, udtalte: Er Manden gal? vendt mod mig. Om jeg nu er gal, ved jeg ikke, men jeg forstaaer i alt Fald, at det ærede Medlem mener, at jeg er ublufærdig, og det er jo da fornuftigvis ikke nogen Kompliment i og for sig. Ved tredie Behandling gjorde jeg ... (*Hagbart Berg:* Det var en Artikel i „Nationaltidende“). Jeg forstaaer ikke rigtig det ærede Medlems Afbrydelse. (*Hagbart Berg:* En senere Artikel i et konservativt Blad).

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke inklade sig i Forhandling med Taleren.

Korsgaard: Ja, men Baggrunden for den noksom omtalte Tale og muligvis ogsaa Grundlaget for de Artikler, der har fremkaldt det ærede Medlem Hr. Hagbart Bergs Uvillie, bunder dog i en vis Grad i Udtalelser, fremsat ved Finanslovsforslagets tredie Behandling, hvilke Udtalelser i Hovedsagen gik ud paa, for det første, at efter min Mening var det en naturlig Ting, at de Konservative og Venstre arbejdede sammen, for det andet — og her kommer vi til det kritiske —, at Betingelsen for et saadant Samarbejde maatte være, at der toges Hensyn fra begge Sider. Paa det Tidspunkt var jeg af den Opfattelse, at der ikke fra Venstres Side blev taget fornødent Hensyn til de Konservatives Opfattelse i Retning af at hjælpe paa Erhvervskrisens Løsning. Ved den paagældende Lejlighed vendte jeg mig, idet jeg jo allerede paa det Tidspunkt forudsaa, at Partiet Venstre ikke i højere Grad vilde være at faa i Tale i den Samling, til Socialdemokratiet og udtalte min Glæde over, at det, fra tidligere at have været et udpræget Frihandelsparti, jo i Kraft af Forslag, fremsat af det paa det sene Tidspunkt i Sommeren 1927, havde vist, at det havde forladt dette Standpunkt og var gaaet over til under visse Omstændigheder at ville gaa med til Toldbeskyttelse. Det var Baggrunden for de Udtalelser, der altsaa har vakt det ærede Medlem Hr. Hagbart Bergs Misbilligelse.

Jeg kan imidlertid ikke rigtig forstaa denne Misbilligelse. Jeg kan overhovedet i meget ringe Grad forstaa mangt og meget af det, man fra Venstres Side baade i Løbet af sidste Samling, i Løbet af Perioden mellem Samlingerne og nu i de